

nejgoršche sanizowańe, kenz se Bogu stasch možo. A newěre spytowašcho juž we paradisu ten huž tu žensku, ako won k nej raknu: „Zo, jo ga Bog gronił?“ Newěra jo togodla ten předny a nejwětšy grěch, kenz se stańo. Nehugroněza jo ta gjarďosćz togo złoweka, k nehobpschiměschu ta tšchuchłoscź, až won tym nejšjawnějšym, tym nejwěsczejšym słowam Božym ņozo wěrišch! Bog žějo: „Wěrišcho do mojogo šyna, ga bužošcho humožone!“ a ten zlowek wotgronijo: „Ja ņamgu do twojog šyna wěrišch!“ Běda taķemu rodoju!

Ja pač zu weto, tač chytšche ač možno, žinša s tymi powedasch, kenz se se šwojeju ņamozu sagrańaju. Ja ga wam wěrim, až wy se sa tač šlabych žaržyšcho, ale dajšcho nam pytasch, lez tu winu takeje šlabosczi ņeby mogli namakasch. Za šchěžkoscź ņelažy we tej powěsczi, kotruž wěrišch dejmy; wona teč ņelažy we naš, aby my wěrišch ņamogli. Ten kněš Jesus groni nam, wezom wona lažy; won žějo: „Kač možošcho wy wěrišch, kenz wy zescź jaden wot drugego beroscho?“

Ga zomy nejperwej glědasch na tu šadoru, kotraž tym šarisejařam we drose lažascho; a k drugemu dajšcho nam pytasch, kaķe šadory našym ņewěrežym we drose laže.

I.

A přednemu ta šadora, ač tym šarisejařam hobusu žy ņascho, jo šnaž teke młogemu wot waš nasadore, a togodla dajšcho nam kradu na ņu glědasch.

Woni wesechu zescź jaden wot drugego. Dej! južo to, až něcht se zescźišch dajo, a rownož teč tu zescź hyschczi lepej šaškužyč, možo jomu tu wěru do Kristuša welgi šchěžku huznyšch. Ten zlowek chopijo zušch, až nězo jo, gaž druge jogo zescze, a to jo šchłodne sa tu wěru; pšcheto perwej ņamžo ta wěra šchajžasch, až ten zlowek husnajo, až šam wotše niz ņejo. To se šeliftaczom, abo s šaminejami polšchyte šenko we šemji teke perwej ņehubija, až to dušchěne jo wotweseťe. Gaž druge naš chwale, gaž to dobre, zož na se mamy, pošwigaju, gaž nam zescź hopokažu: ga bachta se lažko našcha hutšchoba a krdiwo tu myšl, až ma wošebnu drogu do ņebja, až jo zu dobra, s tymi